

Op kampeervakantie met haar gezin in Frankrijk raakt Mieke in de ban van de mysterieuze Ewoud. Al snel loopt de spanning op...

LINDA VAN RIJN
VAKANTIE
VRIENDEN

LITERAIRE THRILLER

VAKANTIEVRIENDEN

Linda van Rijn

VAKANTIEVRIENDEN

1

‘WIJ GAAN ZWEMMEN!’

In een wervelwind van handdoeken en roze rugtassen kwamen Roos en Femke Zuidkerken voorbij.

Hun moeder Mieke lachte om haar dochters. ‘Wat slepen jullie allemaal mee?’

‘Nou, gewoon.’ Roos rimpelde haar neus. ‘Spullen.’

Mieke keek naar de rugtassen en vermoedde daarin zes boeken en tekenpapier, maar ze haalde haar schouders op. Het was vakantie, waar maakte ze zich druk om. ‘Oké, tot straks. Om half vijf terug, hè!’

‘Ja-haa’, zei Femke. ‘Dat heb je al vijf keer gezegd. Doei, tot straks!’

De meiden sprongen op hun fietsen en reden weg over het knerpende grind. Mieke keek hen na en glimlachte. Het leek nog maar zo kort geleden dat ze voor het eerst met de meiden op vakantie gingen, toen ze nog niet eens een jaar oud waren. Naar Luxemburg gingen ze, de kinderen achter in de auto in hun Maxi-Cosi’s. En nu, negen jaar later, wilden ze in hun eentje naar het zwembad.

Ze merkte dat Thom achter haar kwam staan. Mieke keek om. Hij hield haar blik even vast, ze wist dat ze hetzelfde dachten. Ze glimlachte even. Hoewel ze het best zwaar had gevonden met twee baby’s, en ze zeker de voordelen zag van iets grotere kinderen, werd ze altijd een beetje melancholisch van dit soort gedachten.

‘Kom, we gaan lekker lezen’, zei Thom. Mieke knikte. Dat was nou een van die voordelen. In de eerste vier jaar met de tweeling had ze hooguit vijf boeken gelezen.

Ze verschoof haar campingstoel naar een plek in de schaduw en pakte haar boek, een thriller waarop ze zich had verheugd. Thom was verdiept

in zijn iPad. Hij had in een telefoonwinkel een kaartje gekocht waarmee hij met dat ding op internet kon en nu zat hij voortdurend te surfen.

‘Het is duidelijk komkommertijd’, mompelde hij. ‘Het belangrijkste nieuws is dat er weer een of ander wild beest op de Veluwe is gesignaleerd. Net als die poema van een paar jaar geleden.’ Hij schudde even zijn hoofd. ‘Volgens mij heeft dat hele beest nooit bestaan.’

Mieke humde. ‘Ze verzinnen elk jaar wel wat.’

‘Op het Tjeukemeer wordt gezocht naar twee opvarenden van een zeilbootje dat is omgeslagen’, las Thom het overige nieuws voor. ‘Het weer veranderde ineens van stralend zonnig in noodweer.’ Hij tikte wat dingen aan. ‘Het is sowieso slecht weer in Nederland. Er komt nog veel meer regen aan.’

Mieke keek naar de lucht, die strak blauw was. Het was bijna dertig graden en regen was er in dit gebied al weken niet gevallen. Het was moeilijk voor te stellen dat het thuis van dat rotweer was.

Thom was alweer met een ander bericht bezig. ‘Moet je horen: ze zijn de dader op het spoor van de moord op die vrouw, een paar jaar geleden. Je weet wel, die op klaarlichte dag dood in haar huis

werd gevonden. Nu denken ze ineens dat het toch haar man is.'

'Welke moord?' Er waren er zoveel, helaas.

'Dat was toch een paar jaar geleden in Haarlem, dat er op een gewone middag een vrouw in haar eigen huis werd vermoord. Haar man vond haar toen hij thuiskwam. Ze hebben het nooit kunnen oplossen, maar Haarlem was een paar weken in rep en roer, omdat iedereen bang was dat die moordenaar nog een keer willekeurig zou toeslaan. Ze hebben destijds de echtgenoot van het slachtoffer ondervraagd, maar hij is nooit als verdachte aangemerkt. Tot nu.'

'O', zei Mieke. 'Heftig.' Ze pakte haar boek weer op. Thom was blijklaar klaar met het nieuws lezen en ging verder met de sportuitslagen. Hij las de standen van een of andere belangrijke tenniswedstrijd voor, maar Mieke luisterde niet. Ze had pas twee pagina's gelezen, maar het boek begon al spannend te worden.

Ineens klonk vlak bij haar een hard geluid. Ze schrok en sprong op. 'Wat was dat?'

Thom was ook van zijn stoel gesprongen en liep om de tent heen. 'Shit, het achterste deel is ingestort!'

Mieke volgde hem. Het deel van de vouwvagen dat al rechtop stond als je hem openklapte, stond nog overeind. Maar het deel dat aan de binnenkant door tentstokken omhoog werd gehouden, en aan de buitenkant vaststond met scheerlijnen en haringen, was nu in elkaar geklapt.

Ze zuchtte. Al bij het opzetten had ze haar twijfels gehad over de constructie. 'Misschien had je de haringen moeten vastzetten.'

Thom reageerde meteen geërgerd. 'Misschien had je het zelf moeten doen, als je het allemaal zo goed weet.'

Mieke rolde met haar ogen en zweeg veelbetekenend. Het had geen zin om op Thoms opmerking te antwoorden. Alsof dat een optie was, dat ze zelf de tent had opgezet. Alsof Thom geen controlfreak was die alles beter meende te weten.

'Als jij binnen die stok overeind houdt, sla ik de haringen opnieuw in de grond.'

Zonder iets te zeggen liep Mieke om de tent heen naar binnen. Ze pakte de tentstok, die nu uit twee losse delen bestond, en zette hem weer recht. Buiten hoorde ze Thom rommelen met de scheerlijnen. Af en toe kwam er spanning te staan op het tentdoek, maar dan liet hij weer los.

‘Heb je die stok nou vast of hoe zit het?’ riep hij na een paar minuten, nog steeds geïrriteerd.

‘Ik heb hem de hele tijd al vast’, beet ze hem toe. ‘Ik vraag me af wat jij aan het doen bent met die haringen.’

‘Ik probeer de scheerlijn strak te krijgen. Als we gewoon nieuwe scheerlijnen hadden gekocht, zoals ik had gezegd, waren we al klaar geweest.’

Mieke keek naar haar knokkels, die wit waren van hoe hard ze haar hand dichtkneep rond de tentstok. Frustratie verspreidde zich vanuit haar buik door haar hele lijf, maar ze hield zich in. Daarnet was het even gezellig geweest, maar al de hele vakantie lag dit op de loer: ergernis, irritaties, harde opmerkingen die alleen maar bedoeld waren de ander te kwetsen. Ze wilde de goede sfeer bewaren, het kostte alleen heel veel moeite. Maar straks zou de tweeling terugkomen uit het zwembad en ze wilde niet dat ze iets van de gespannen sfeer zouden merken.

Ze hoorde de slagen waarmee Thom de haringen stevig vast hamerde.

Ze veegde een haarlok uit haar plakkerige gezicht. Het was binnen minstens vijfendertig graden, veel te warm om zich op te winden.

‘Oké, hij staat.’ Thom kwam om de hoek van de tent. ‘Laat maar los.’

Mieke liep de tent uit. Ze plukte twee roze jurkjes van de grond en stopte ze in de waszak. Die was bijna vol, ze zou morgen bij de receptie wasmachinemuntjes moeten kopen en dan kijken of ze een van de wasmachines in het toiletgebouw kon claimen. Als ze het zo inschatte, moest ze zeker drie wassen draaien. De meiden hadden er een handje van om op vakantie drie keer zoveel kleren als thuis vies te maken. En dat was knap, gegeven het feit dat ze het grootste deel van de tijd in hun zwemkleding liepen.

Ze keek toe hoe Thom voor de tent zijn shirt uittrok en op een campingstoel deponeerde. Roos en Femke hadden hun klein duimpje-gedrag niet van een vreemde. Ze voelde nieuwe irritatie opkomen. Zij had ook vakantie, waarom scheen Thom zich daar niets van aan te trekken? Vanochtend had hij haar nog een veeg uit de pan gegeven omdat hij vond dat het een troep was in de tent. En dat met die haringen was uiteraard ook haar schuld geweest.

Ze schudde haar hoofd en propte nog wat kleren in de waszak. Het was een rommeltje in de

tent, haar boek moest maar even wachten. Ze stapelde plastic kampeerbordjes op en zette ze in de afwasteil. Er vielen kruimels op de grond, ze veegde het grondzeil aan met de “heksenbezem”, zoals de tweeling het ding noemde. Ze controleerde de temperatuur van de koelelementen en stelde vast dat ze eigenlijk de andere elementen moest ophalen, die ze bij het campingwinkeltje had laten invriezen. Ze ging door de inhoud van de koelbox. Geen vlees. Dan moest het nog maar even met de inmiddels niet meer zo koele elementen die erin zaten. De groente zou het wel overleven. Ze keek op haar horloge. Iets na half vier. Aan het eind van de middag zou ze wel met de meiden naar het campingwinkeltje lopen om inkopen te doen voor het eten van vanavond en de andere koelelementen op te halen. Dat vonden ze nog leuk ook. In haar hoofd begon ze al een boodschappenlijstje te maken. Roos had vanochtend het laatste restje chocopasta op een stokbroodje gesmeerd, waarover Femke een halfuur had zitten pruilen tot Thom er een eind aan maakte door te dreigen dat ze niet naar het zwembad mochten als ze niet zouden ophouden met zeuren. Maar ze moest niet vergeten nieu-